

ning om; men saa kan der være noget andet, som fremkaldet Næseblod og Blødopkastning, der forekommer dog virkelig, hvad man kalder komplicerede Tilfælde; der kan maaske være andre Organer, som er blevet læderet. Hvis det forholder sig saaledes, som det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) mente, at den engelske Journal ikke har været til Stede her, er det en Mangel, som man ved den endelige Afgørelse slet ikke kan se bort fra. Mig forekommer det, at det Krav, man maatte kunne stille til de Autoriteter, som vil forkaste den engelske Læges Erklæring, er, at de erklærede, hvad Manden da var død af. Det synes jeg, man maa have at vide; der maa fra de forkastende Autoriteters Side foreligge en eller anden, mere eller mindre godt begrundet, Antagelse af, hvad Manden er død af. Thi vel er det rigtigt, at man kan dø, selv om man tilsyneladende er en ung og kraftig Mand — man kan f. Eks. faa et apoplektisk Tilfælde —, men man har vistnok intet Eksempel paa, at en Mand har kunnet tage saadant et Choc, som et Fald af denne Art maa være, derefter blive bragt paa Hospitalet og ligge der i 10 Dage, hvorefter Døden indtræder af en eller anden Faldet og Behandlingen ganske uvedkommende Aarsag. Man skulde tro, at var en saadan Aarsag til Stede, maatte den komme frem netop ved det Choc, Manden modtog ved sit Fald, og ved Behandlingen, som fulgte efter. Alt dette vil naturligvis Lægerne forkaste som noget hen i Vind og Vejr, og det falder mig heller ikke ind at optage nogen Diskussion paa det Grundlag, men hvad jeg mener, man maatte kunne fordre af de forkastende Autoriteter, er altsaa, at de sagde, hvad Manden var død af eller i det mindste, hvad han sandsynligvis var død af (*Indenrigsministeren* [Rode]: Det staar der: Mavesaar). Altsaa sandsynligvis af Mavesaar. Det er naturligvis et Skridt videre, men den Imødegaaelse af den engelske Læges Udtalelse, at der ingen Forbindelse er mellem Leverbristningen og Næseblod og Blødopkastning, behøver ikke at sige det allermindste.

Jeg synes, der vil være god Anledning for den højtærede Indenrigsminister til at tage denne Sag op, og selvfølgelig kan den højtærede Minister ikke have noget imod at klare den til Fordel for Enken, tværtimod forudsætter jeg, at han gerne vil gøre dette. Jeg mener saa, at for det første maa Sagen yderligere belyses af de lægevidenskabelige Autoriteter, men dernæst

maa den afgøres for et andet Forum, eventuelt for den højtærede Indenrigsministers egen sunde Sans, naar han ser rent menneskeligt paa det hele Forhold, thi nu har de lægevidenskabelige Autoriteter en Gang taget deres Standpunkt, og Autoriteter er Autoriteter; vi ved nok, hvad det vil sige for dem derefter at forlade dette Standpunkt. Som Sagen foreligger, synes jeg imidlertid ikke, den er haabløs; jeg synes, at den, som den her er fremstillet, virker saaledes paa En, at man føler sin almindelige Lægmandsretsfølelse krænket og tænker, at der er stor Sandsynlighed for, at der her er begaaet en Uret, og at der maa være Vej frem til at gøre denne god igen.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg antager, at de danske Læger efter den Debat, som her ført, i og for sig kunde ønske at give en Fremstilling af Sagens Enkelt-heder til Indenrigsministeriet. Naar en saadan fremkommer, vil den kunne overgives til Finansudvalget, og det vil da vise sig, om der kan være nogen Anledning til at optage Sagen.

Sporon-Fiedler: Det synes at være det fundamentale i Sagen, at de danske Læger anser det for udelukket, at Dødsfaldet er indtruffet som Følge af en Bristning af Leveren, men at man ikke i og for sig anser det for ganske udelukket, at Dødsfaldet kan være foraarsaget ved det Choc, Manden har faaet ved Faldet, eller ved en Bristning et andet Sted. I saa Fald synes jeg, der er god Grund til at faa Sagen taget op til fornyet Undersøgelse. Jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) i, at det her drejer sig om noget mere end lige netop denne Enke og hendes fire smaa Børn; det drejer sig, som det ærede Medlem ganske rigtig siger, om, at man føler sin Retsbevidsthed krænket. For en rent umiddelbar Betragtning ligger Sagen saaledes, at man siger: Her maa der være begaaet noget, som er Uret, og først naar det er konstateret, at der ikke paa noget Punkt er begaaet Uret, og at man ikke har skyet noget Middel til at faa hele denne Sag fuldt oplyst, først da mener jeg, at den offentlige Mening, som har følt sig krænket, kan slaa sig til Taals med den endelige Afgørelse. Derfor vil jeg gerne tilbagekalde mine Ord om, at Enkens Sag syntes at være tabt. Jeg haaber vedblivende paa, at Sagen kan blive taget op til fornyet Overvejelse, og at man saa mu-